

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1495/2025
Рев2 1008/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Радмила Вучковић, адвокат из ..., против туженог Производно-трговинског предузећа „Младост“ д.о.о. Лесковац, чији је пуномоћник Виолета Тасић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизијама туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3355/2023 од 02.02.2024. године и пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2261/2024 од 06.11.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2261/2024 од 19.12.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3355/2023 од 02.02.2024. године и пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2261/2024 од 06.11.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2261/2024 од 19.12.2024. године, ставова другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3355/2023 од 02.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 576/21 од 04.07.2023. године у ставу првом изреке, којим је поништено као незаконито решење туженог од 20.07.2021. године, којим је тужилји отказан уговор о раду закључен 01.10.2019. године на неодређено време на захтев запосленог престао радни однос са даном 31.07.2021. године. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставовима другом, трећем и четвртном изреке, којима је одбијен тужбени захтев да тужени тужилју врати на рад, распореди је на послове који одговарају стручној спреми, знању и способностима и призна јој сва права по основу рада почев од 31.07.2021. године, као дана престанка радног односа до дана враћања на рад, обавезан тужени да тужилји на име накнаде штете исплати износ

од 3 зараде запосленог у износу од 99.526,53 динара, као и да јој накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде донете у другом степену 02.02.2024. године, у правноснажном делу (став први изреке) тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2261/2024 од 06.11.2024. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 2261/2024 од 19.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 123/2024 од 04.04.2024. године у ставу другом изреке, којим је одбачена као недозвољена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужилу распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом, трећем и четвртом изреке, тако што је обавезан тужени да тужилу врати на рад и призна јој сва права из рада и и по основу рада почев од 31.07.2021. године, као дана престанака радног односа до враћања на рад, као и да јој на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати 220.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 49.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену 06.11.2024. године, исправљене 19.12.2024. године, тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставовима другом и трећем изреке, из свих законских разлога.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Испитујући правилност наведених пресуда, у побијаном делу, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизије туженог нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог по основу Уговора о раду од 01.10.2019. године закљученог на неодређено време, на пословима „руковалац машина за ...“. Тужила је, према извештају о привременој спречености за рад, одсуствовала са рада услед болести у периоду од 27.05.2021. године до 20.07.2021. године, а од 20.07.2021. године, након истека боловања, није долазила на посао све до 18.10.2021. године, када јој је уручено побијано решење од 20.07.2021. године о отказу уговора о раду на захтев запослене са даном 31.07.2021. године, када је одјављена са обавезног социјалног осигурања. У

образложењу побијаног решења је наведено да је ББ поднела захтев за престанак радног односа. Тужила туженом није поднела писани захтев за раскид радног односа.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одреби чл. 178. и 191. став 1. Закона о раду и оценили основаним тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду на захтев запосленог и враћање тужиле на рад.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 175. тачка 4. Закона о раду прописано је да радни однос престаје отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог, док је одредбом члана 178. истог закона прописано да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду (став 1.) да отказ уговора о раду запослени доставља послодавцу у писаном облику, најмање 15 дана пре дана који је запослени навео, као дан престанка радног односа (отказни рок) (став 2.).

Из наведеног произлази да основ за престанак радног односа може бити изјава запосленог да жели да му престане радни однос, али да би таква изјава произвела радно-правно дејство она мора да буде у писаном облику, а не дата у виду усмене изјаве и мора бити резултат слободно дате, односно слободно изражене воље запосленог да му престане радни однос, изричита, категорична, јасна и недвосмислена.

Како је у побијаном решењу којим је тужили престао радни однос наведено да је решење донето на лични захтев тужиле (при чему је у образложењу решења наведено име трећег лица, а не тужиле као запослене која је поднела захтев за престанак радног односа), а према утврђеном чињеничном стању тужила није туженом у прописаној форми доставила изјаву из које би произлазило да захтева да јој престане радни однос, и по оцени Врховног суда, нису испуњени законом предвиђени услови из члана 178. Закона о раду за престанак радног односа отказом од стране запосленог, због чега је побијано решење незаконито, а последично правилна и одлука о захтеву за реинтеграцију тужиле на рад.

Иако неоправдани изостанак са рада може да буде основ за отказ који даје послодавац запосленом у складу са чланом 179. Закона о раду, у овом случају нема места примени наведене законске одредбе, обзиром да у побијаном решењу као основ отказа није наведено ово скривљено понашање тужиле. У спору ради оцене законитости отказа уговора о раду суд испитује само разлоге за отказ који су садржани у побијаном решењу, али не и постојање других могућих основа за престанак радног односа запосленом. Стога супротно наводима ревизије у конкретном случају нема места примени одредбе члана 191. став 7. Закона о раду, јер из утврђених чињеница у току поступка, а нарочито садржине побијаног решења, није утврђено да је постојао основ за престанак радног односа тужили.

Ревизијским наводима се кроз оспоравање оцене доказа суштински оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што не представља ревизијски разлог према

члану 407. ЗПП. Осим тога, све наводе истицане у жалбама туженог, другостепени суд је ценио и о истима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић